

Від смерті врятувало кохання

ЕДУАРД ОВЧАРЕНКО

21.05.2019

Київський національний академічний театр опери — єдиний театр столиці, де сьогодні активно працюють п'ять сцен. Нещодавно на експериментальній сцені (Stage_lab) відбувалася прем'єра екзистенційної романтичної комедії «На краю світу» Ігоря Бауершими в українському перекладі Яни Іваницької.

Чим може скінчитися знайомство в Інтернеті? Юлю та Августа воно приводить на край світу — у норвезькі фіорди. Втім підлітками керують не романтичні почуття. Пара планує разом піти з життя, зробивши крок у безодню зі скелі... Що спонукає цих двох відчайдухів до такого рішення? Підлітковий максималізм? Самотність? І чи зможе їх щось зупинити? Відповіді на ці та інші питання у новій постановці театру.

— Експериментальну сцену театру ми відкрили майже рік тому виставою «Акомпаніатор», — згадує генеральний директор-художній керівник Національної оперети України, народний артист України Богдан Струтинський. — Ще одна цікава робота — «Георг Отс» у постановці Олександра Білозуба. А сьогодні молодий режисер Дмитро Захоженко представляє нам свою роботу «На краю світу». Цей майданчик створювався задля того, щоб актори і режисери могли тут пробувати і знаходити себе. Це шлях до великої сцени, аби актори, які виховуються у музичному театрі могли почувати себе вільніше.

Свого часу я починав у театрі оперети з того, що створив «Театр у фойє». Це салонний [театр](#), в якому ми грали комічні опери, опери-буф. Тут можна до всього доторкнутися рукою, все відчути, побачити дихання актора. Як колись сказав Лесь Курбас: «Найважливіше досягти, щоб ритм зі сцени бився разом з ритмом серця глядача». Здається, що швидше цього можна досягти саме на малій сцені.

Чи є цей проект повчальним? Я думаю, що театр є соціальним інститутом, який теж вчить. Але вчить не з указкою в руках, а вчить на власному виборі. Те що я побачив вразило мене, зачепило серце, душу, сподобалося; я протестую, сприймаю чи не сприймаю виставу. Однак однозначно, що театр не проходить повз.

Театр відвідує 4 відсотки людей — це дуже інтелектуальне населення. Саме ці люди рухають економіку та інші галузі нашої держави. Тому що театр дуже сильно впливає як на мозок, так і інші частини людського тіла.

Кожна з наших п'яти сцен має своє надзавдання. Кожна з них функціонує окремо. Це як окремий міні-театр. Театр оперети вже давно грає не тільки оперету. Це театр широкого профілю, в якому є різні жанри. Працюємо за зразком європейського театру, який дозволяє собі право на експеримент. Ми хочемо виховати на експериментальній сцені глядача, який приходить не тільки в музичний театр, але й у театр драматичний, під куполом Національної оперети.

— Ми трішки погралися з простором, — розповідає режисер-постановник Дмитро Захоженко. — Також винесли його у медіа-простір, у Фейсбук. Глядач може долучатися до цього процесу, дописувати у Фейсбуці, коментувати, лайкати.

Сподіваємося, що це буде інтерактивний, живий простір. У виставі є пісні, але це драматична [вистава](#).

П'єса написана за реальними подіями. Двоє молодих людей познайомилися в соціальних мережах і вирішили покінчити життя самогубством. Досить сумна історія. Але автор бере цю історію за основу, а далі виходить у поле роздумів, чому вони це зробили. Це розповідь про молоде покоління, про їхні пошуки, про те, чого не вистачає цим людям. А ми розвернули її в життєстверджуючий бік. Використовуємо сучасну мову, що буде близькою сучасному глядачеві.

— Вже грала у виставі «Біла ворона» на великій сцені, — зазначила артистка Катерина Алексєєва. — А другій мій проект у театрі оперети вже на камерному майданчику. Це не просто, адже на малій сцені потрібно бути максимально щирим. Ця щирість має дійти до глядача. Мою героїню звати Юля. Дівчині набридло все, що її оточує — люди, нещирість і несправжність цього світу. Вона вважає, що на піку своєї молодості може піти з цього життя, але її рятує кохання. Думаю, що ця вистава буде особливо зрозумілою сучасній молоді, яка часто не бачить виходу з ситуації, що склалася.

— Мого персонажа звати Август, — продовжив артист Ігор Чебан. — Це типовий невдаха. Він шукає свою свободу, те місце, де він почуватиме себе так, як хоче. «Я хочу говорити так як я хочу, я хочу робити те, що я хочу», — ці слова життєве кредо героя. Глядач бачить на сцені життя двох молодих людей і, напевне, робить для себе якісь висновки.

Фото Анатолія ФЕДОРЦІВА